

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в закрито заседание на 07.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **11417** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 3 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу решение № ПО-96/4.10.2021 г. на и.д. директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ЛНПОМ/ № С 210022-023-0002492/9.9.2021 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

Жалбоподателят твърди, че невярно е посочено в оспорените актове, че е правено пълно и задълбочено проучване на имущественото състояние на дружеството. В случая не са налице нито една от предпоставките на чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 2 ДОПК. Изброява своите активи, за които е представил доказателства. Ето защо отправеното предложение за налагане на обезпечителни мерки не е мотивирано; не отговаря на събраните доказателства; налице е нарушение на процесуалните правила, както и очевидна несъразмерност на държавната принуда. Публичният изпълнител е длъжен да събере всички доказателства и да изясни всички факти, дори и да се приеме, че действа в условията на обвързана компетентност. Решението е постановено в нарушение на чл. 195, ал. 2 ДОПК. Изводът, че събирането на предполагаемо задължение от 7694,15 лв. ще се затрудни при работещо предприятие е необоснован, при положение, че има оборот от 2 млн.лв. за 2020 г. стойност на ДМА от 1200000 лв. и декларирани налични банкови сметки от 50 000 лв., за което са представени доказателства в ревизионното производство. Налице са и други активи – машини с балансова стойност от 900 000 лв. Ето защо счита, че наложеното обезпечение противоречи на целта на закона. Органите не са изпълнили задълженията си да

установят отчетната стойност на възбраненото имущество съгласно чл. 195, ал. 6 ДОПК. Нарушена е и чл. 195, ал. 7, вр. ал. 6 ДОПК. Неправилни са изводите, че притежаваните три бр. МПС не могат да служат като обезпечение. Нулевата им балансова стойност не означава, че от продажбата им не би се получила определена цена. Съгласно чл. 195, ал. 6, т.2 ДОПК е следвало обезпечението да се извърши по застрахователна стойност. Сочи като подходяща мярка заповед на вземанията към банки. Ето защо иска да бъдат отменени оспорените актове. Претендира разноски. Ответникът – директорът на ТД на НАП – [населено място] не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок.

Обжалваният акт е издаден от директора на ТД на НАП С., компетентен орган по чл. 197, ал. 1 ДОПК, приложим на основание чл. 121, ал. 2 ДОПК /така заповед №367/17.5.2021 г. на изпълнителния директор на НАП/. Спазена е предписаната в закона форма. При извършване на служебна проверка съдът не констатира съществени нарушения на административно – производствените правила.

По съдопроизводствения ред. На основание чл. 197, ал. 4 ДОПК съдът се произнася с решение. Същевременно, предмет на разглеждане е жалба срещу решение на директора на ТД на НАП, с която се е произнесъл като по-горестоящ орган по жалба срещу постановление, с което е наложена предварителна обезпечителна мярка. В ДОПК не е предвиден изрично съдопроизводствения ред, по който следва да се разглеждат посочените жалби. Следователно, на основание §2 ПЗР на ДОПК приложение следва да намерят съответните разпоредби на [Административнопроцесуалния кодекс](#) и [Гражданския процесуален кодекс](#).

В АПК не е предвидена изрична норма в този смисъл. Доколкото обаче се оспорва акт, с който са наложени обезпечителни мерки, следва да се цитира чл. 396, ал. 1 ГПК, предвиждаща, че определението на съда по обезпечение на иска може да се обжалва с частна жалба.

Следователно, производството по оспорване на наложена обезпечителна мярка е частно производство. Аргумент в тази насока е и това, че в него не се оспорва акт, с който се разрешава спор по същество. Този му характер на производството не се променя от това, че чл. 197, ал. 4 ДОПК предвижда, че съдът следва да се произнесе с решение. С решение съдът може да се произнесе и в закрито заседание, когато не се решава спор по същество /така напр. в производството по оспорване действията на съдия-изпълнител по чл. 437, ал. 4 ГПК/.

С оглед характера на спора /оспорва се допуснатата обезпечителна мярка/, в чл. 278, ал. 1 ГПК е предвидено, че частните жалби се разглеждат в закрито заседание. В този смисъл е и чл. 160, ал.2 АПК (Изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г.): Частните жалби се разглеждат в закрито заседание, освен ако съдът намери за необходимо да ги разгледа в открито съдебно заседание

Ето защо и макар, че е посочено, че съдът се произнася с решение, настоящият състав намира, че следва да се произнесе в закрито заседание по процесния спор – по оспорване на наложени обезпечителни мерки.

По същество. Съдът намира, че жалбата е основателна.

Видно от искането за предварително обезпечаване на задължения - № Р-22002321003736.5-039-001/3.9.2021 г., е поискано налагане на предварителни

обезпечителни мерки спрямо жалбоподателя, като е посочено, че той притежава активи и банкови сметки съгласно приложена справка. Справката не е представена по делото, въпреки повторното изискване на цялата преписка. Вместо това отново е представено, в 3 копия, постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

С обжалваното постановление № С 210022-023-0002492/9.9.2021 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С. са наложени предварителни обезпечителни мерки, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, предвид образувано срещу жалбоподателя ревизионно производство, по което очакваният размер на задълженията е 7694,15 лв. Посочено е, че съгласно представена справка за налични към 5.8.2021 г. три МПС, те са с нулева балансова стойност, а четири- на лизинг. Ето защо е постановена възбрана върху недвижим имот – апартамент, подробно описан в акта. Не са обсъдени въобще доказателствата относно наличието на представени банкови сметки. Липсват мотиви защо възбраната е предпочетена пред запор на банкови сметки напр.

Жалбоподателят е оспорил посоченото постановление, като ответникът, с обжалваното решение, е приел оспорването за неоснователно. Приел е, че са налице предпоставките на чл. 121, ал. 1 и ал. 2, вр. чл.195, ал. 7 ДОПК. Не са ангажирани доказателства, че дейността на жалбоподателя е възпрепятствана посредством налагане на възбраната.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът намира следното:

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа /в случая жалбоподателят не е представил такова обезпечение/, ако не съществува изпълнително основание /доколкото се обжалват предварителни обезпечителни мерки, не може да се постави въпрос за прилагане на тази хипотеза/ или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 ДОПК.

Съгласно [чл. 121, ал. 1 от ДОПК](#), в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагане на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В случая се установява, че е налице висящо ревизионно производство; направено е искане от орган по приходите, извършващ ревизията, в което се съдържа размер на очакваното публично задължение, както и е посочено наличие на активи.

Същевременно обаче съдът намира, че това искане не е мотивирано съгласно изискванията на чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Към жалбата е приложено извлечение от счетоводните книги на [фирма], от което е видно, че за 2021 г. са вписани ДМА на стойност, значително надвишаваща стойността на предполагаемото вземане; същото се отнася и за стойност на продукцията; жалбоподателят притежава и вземания по разплащателни сметки, които също значително надвишават стойността на вземането. Ето защо следва да се приеме, че НЕ е извършена обективна и цялостна преценка за имущественото състояние на дружеството, което, съпоставено с очаквания размер на публичните задължения, да води до обоснования извод за наличието на обезпечителна нужда, тъй като ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни събирането на предполагаемите

задължения.

Независимо от това, следва да се посочи, че в предложението за налагане на обезпечителни мерки е посочено, че жалбоподателят притежава и банкови сметки, което се потвърждава и от представените с жалбата доказателства, като в постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки въобще не са обсъдени тези обстоятелства, а още по-малко липсват мотиви защо е избрана именно обезпечителната мярка възбрана пред обезпечителната мярка заповест за спиране на банкови сметки напр.

С оглед на изложеното съдът счита, че НЕ е спазена разпоредбата на [чл. 121, ал. 1 от ДОПК](#) доколкото предложението за налагане на предварителни обезпечителни мерки не е в достатъчна степен мотивирано съгласно изискванията ѝ. Същевременно, предвид липсата на достатъчна мотивираност, както и необсъждане в цяост на предложението, е постановено ПНПОМ, без да е налице изискуемата от посочената норма обезпечителна нужда.

По разноските. Предвид основателността на жалбата следва да бъдат присъдени такива – за адвокатско възнаграждение от 350 лв. и 50 лв.- платена държавна такса.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], решение № ПО-96/4.10.2021 г. на и.д. директора на ТД на НАП – С., както и постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С 210022-023-0002492/9.9.2021 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 400 лв. – разноски.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване /чл. 197, ал. 4 ДОПК/.

СЪДИЯ: